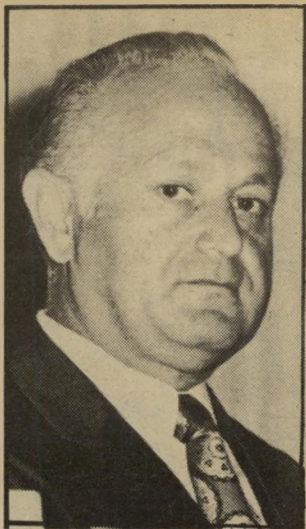

הדירה של זנבר

בידיעה בהארץ הצהיר המועמד לניהול בנק לאומי **משה זנבר**, כי הוא "שוקל הגשת תביעה מישפטית נגד ח"כ **אוריאל לין**". לין טען כי אין זנבר מתאים לתפקיד הרם בבנק, מכיוון שבעבר רכש דירת-שרד מן הבנק לפיחות התעשייה בתנאים חריגים, וקיבל הלוואות מוזלות בעת ביצוע הרכישה. זנבר הוסיף כי נושא הדירה נמצא ככשר ותקין עליידי ועדת-הכספים של הכנסת, וזנבר גם בערכאות מישפטיות. ונמצא שנהגתי כשורה".

אני מוכן להמר על כל סכום כי זנבר ימשיך "לשקול" את הגשת התביעה עד שהמישקל יתבלה, שכן יריביו לין הם אמת.

עד 1971 היה זנבר יו"ר מועצת המנהלים של הבנק לפיחות התעשייה, במשכורת של 3500 לירות לחודש. הוא גם בתל-אביב בדירה שהבנק רכש ברחובי-פנקס. למעשה היו אלה שתי דירות שאוחדו, וזנבר שילם רמי שכירות סימליים לבנק. בסוף השנה מונה לתפקיד נגיד בנק ישראל. הוא היה זכאי לקבל דירת-שרד בירושלים, אולם מכיוון שהיה בעל דירה בירוש

מועמד זנבר

לא נותנים לחחול לשמור...

את המניה בבנק אחרי עסקת-הדירה, אין לי מעמד להתנגד לה. לזה קורא זנבר "נברק גם בערכאות מישפטיות". נוסף על פרשת-הדירה יש לזכור כי זנבר הוא אבי המיתון של שנות ה-60, האחראי למפולת בוק ארץ-ישראל בריטניה, ועוד פאסלות רבות. ללא ספק, אינו מתאים להיות בעל הבית של בנק לאומי. אחרי הכל, לא נותנים להתחיל לשמור על השמנת. ומי שחלב את הבנק לפיחות התעשייה אינו מתאים לניהול בנק אחר.

יוקר המחייה

מחלקת-המחקר של הבנק השווייצרי יורביאס ערכה סקר משוה של יוקר-המחייה בערים שונות בעולם. הסל הורכב מ-111 פריטי שרותרים ומוצרים, הדרושים למחייה. הסכום הדרוש לקיום סביר נקוב בדולארים:

טוקיו - 2610; אוסלו - 1890; הלסינקי - 1820; סטוקהולם - 1710; קופנהאגן - 1680; ז'נבה - 1670; ציריך - 1640; דבלין - 1320; לונדון - 1320; ניו-יורק - 1310; וינה - 1310; שיקגו - 1300; מאדריד - 1270; דיסלדורף - 1260; פאריס - 1250; פראנקפורט - 1250; אבו-ד'בי - 1240; מילאנו - 1230; ג'דה - 1210; ברזיל - 1200; בחריין - 1180; טורונטו - 1150; תל-אביב - 1140; יוסטון - 1130.

אחרי תל-אביב, מבחינת הו"ר לות לחיות, באות גם אמסטרדם, מונטריאול, לוקסמבורג, סידני, לוס-אנג'לס (990). הזולות ביותר: סאן פאולו (750); מכסיקו (720); ריו (720); בומביי (710).

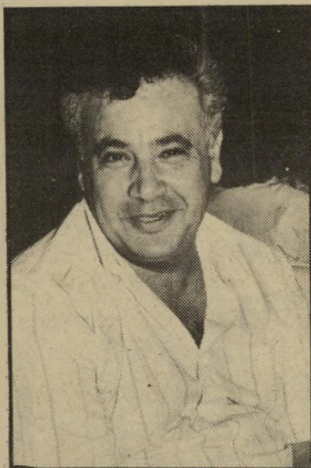
בל"ל:

כדאי למכור נכסים בהפסד

מדיניות של חיסול-השקעות לאי כדאיות גם כמחיריהם הפסד משתלם, לפי בנק לאומי. מאז הבנק לסוף 1987 מראה על הפסד נטו ממכירת נכסים שהיה 6.2 מיליון שקל. סכום זה מהווה את ההפרשה המלאה בגין ההפסדים ממכירת-נכסים. המכירה שיחררה הון פעיל לפעילות פיננסית בסך 393 מיליון שקל. גם ב-1988 תימשך המדיניות, ויימכרו עוד 60 נכסים. נתונים אלה מראים כניזור כי המדיניות נכונה מבחינה כלכלית.

גניש השתלט על שוק הכישיכשים במיאמי

אהרון שלום גניש רכש משור תפיו את חלקיהם בשוק-הכישיכשים במיאמי, בסכום של 1.2 מיליון דולר.

יורד גניש 1.2 מיליון דולר

המוכר העיקרי היה עזרא טיסונה. השוק, שהוקם עליידי טיסונה לפני חמש שנים, הפך הצלחה מסחררת ומכנסים לבעלים כרבע מיליון דולר לחודש.

מה ההבדל בין שפירא ללבידי אשקלון?

החלטה לרכוש מחברות שותיחי כרמל את המיכנים שלהם, ולהשכירם להם בחזרה. מטרת עיסקה מעין זו היא

להזרים מוזמנים לחברות במצוקה, כדי לאפשר להן להתקיים, ולהפוך הון הקיבור במיכנים להון פעיל. חברת חרדיאן, למשל, מכרה לפני חצי שנה את בית משרדה בנבנת-שמואל 15 מיליון דולר, ושוכרת אותו מהבעלים לתקופה מובטחת של 10 שנים. לפני 10 שנים עשתה מיבני תעשייה עיסקה דומה עם מיפעל לבידי אשקלון. שהיה במצוקה. המיכנים נמכרו אז תמורת 2.5 מיליון דולר. המיפעל נחלץ מצרותיו, והיום הוא מעסיק 350 עובדים. דויד קרמרמן, מבעלי המיפעל, מסר כי עתה מתנהלים מגעים לרכוש את המיכנים בחזרה מן החברה הממשלתית. האם ישנה סיבה לכך שמה שמתור למיבני תעשייה לעשות עם לבידי אשקלון, או עם תישלובת אופאר או חברות אחרות, יהיה אסור לעשות עם שותיחי כרמל, רק מפני שאברהם שפירא הוא ח"כ? האם יהיה טוב יותר אם המיפעלים ייסגרו ומאות עובדים יישארו ללא תעסוקה? כל עוד המיכנים שווים לא סכום הרכישה, אין פסול בעיסקה.

תעשיין שפירא

יהיה טוב יותר אם המיפעל ייסגר?

מישפחת טייבר: המשך המילחמה

ולקחת מעת לעת הכנסה מכל פריטי הרכוש, עליפי הצורך. התצהיר מסביר מרוע נטל המצחיר כספים על חשבון פוליסת-ביטוח שעשה בשעתו המנוח לטובת כל ילדיו. המנוח לא הורה איך לנהוג במייהיטות, והיה וקוק לקים בחייו באורה חינוכי ומיירי. התצהיר טען כי מניות ציון. שהיו בעיזבון, לא נמכרו, מכיוון שמחירן היה נמוך ביותר בגלל משבר בכורסה (בעיזבון 10% ממניות חברת-הביטוח ציון).

התובעת תסען עוד כי הנתבעת 3 פעלה בקנוניה עם הנתבע 1 ועם הנתבעת 2, ולצורך כיסוי הוצאותיה ואיסיות לא פנתה אל נתבעת 2 ואל הנתבע 1 על-מנת שיפעלו כאמור בהנ"ל. הנתבעת 13 ו-14 לחוזה "א", ותוך הפרת חוזה "א" הנ"ל והחזרה בעל-פה הנתבעת 1, ותוך העלמת מעשים אלה מהתובעת, משכה לעצמה באמצעות נתבע 1 כספים רבים כהלוואות ע"ח הפוליסה השלישית, ורוקנה את ערך פדיון הפוליסה כמעט כלייל מתוכן והקטינה את חלקה של התובעת בערך פדיונה המלא של הפוליסה הזאת.

קטע מכתב-התביעה של טליה עינבר נגד אברהם ועיונה טייבר המנוח לא הורה איך לנהוג במייהיטות

חליתי בפוליו

(המשך מעמוד 15)

שאיפות לקנות מטוס פרטי או יאכטה. נתתי לארכיטקט לעצב לי את הדירה. אל תשאלו! הוא עיצב לי דירה עם ג'אקווי, חדר-שינה כזה של דו"ך זואו. אני לא מרגיש עם זה כבית. לא מרגיש עם זה טוב.

חלום: הגיל שלי הוא

"הגיל ומה אחר-כך?"

בגיל שנתיים-שלוש חלמתי להיות טייס. היה לי חלום קבוע: לעוף. אחר-כך היה לי חלום להיות רואה ובלתי-נראה. אם יש לי איוה סיוט קבוע? כל המצליחנים לארץ בשטח-הבידור — ירדנה ארוי, שלמה ארצי — הם פחות או יותר בגילי, בין 36 ל-42. זה הגיל. ומה אחר-כך? אחריו יש מצליחנים צעירים, זמרירוק. אני גדלתי על אריק איינשטיין — זאת היתה הרוגמה שלי. הייתי רוצה להיות כעוד כמה שנים, כמצב של הבדרנים נאמבר 1 (מיספר 1) בארצות-הברית.

מה פירוש, כמצבם? אני חושש שכישיה, בעזרת-השם, ערוץ שני, אנתנו עלולים להיחשב כקשישים, כמו שחן שבו בעינינו אלה שהקימו את המדינה. בכל זאת אני מתעורר כשאני רואה את ריבנה מיכאלי: היא עברה את גיל ה-50 ומנחה את טיבה למטיבה. מעבר לחלומות, אני רואה עצמי מריץ את צורה לוו 300 פעמים, רואה עצמי עושה סרט נוסף. אני מקווה שזה ייצא הפעם יותר מתוך הלב מאשר הסרט הקודם.

מאוד הייתי רוצה להגיש תוכנית בטלוויזיה. אילו רק היו נותנים לי, הייתי עושה תוכנית, אחת לחודש. רק ביזור.

נאב: קינאה — זוהי

חובעה כליך כואבת.

הפסקתי כבר להציע לטלוויזיה רעיונות לתוכניות. הפחד לקבל "לא" כן אני עלול להיתקל ביותר מדי שיקולים שאני לא מבין אותם. קובלתי יותר מדי "לא" מהטלוויזיה. בכל פעם אני נתקל במיני קומבינות לא ברורות. אני נתקל בהתחמקות. קשה למצוא אנשים, קשה להגיע אליהם בטלפון.

התעייפתי מהמיררף הזה. זה כואב, זה משפיל, זה נורא כואב.

אני מבין שאני מעורר קינאה, אבל אני לא מהווה תחרות לאף אחד, לא רוצה להרוויח שם כסף — מפני שמה שהם משלמים זאת בדיחה. לא צריך לקבל יותר פירסום — יש לי ואני מקבל מין כזה יחס מעליבי!

קינאה והי תופעה כליך כואבת! הארץ מתחלקת לשני חלקים בדיוק: למי שמקנאים ומי שמקנאים בהם. בכל זאת, אני מעדיף להיות בסוג השני. אני גם לא אוהב את הדימוי שנוצר לי. אולי זה נעשה תוך כדי שיתוף-פעולה איתי, הצילומים של הג'אקווי בדיתי, וכדומה. נראה שיש בי מין אוריי פנימי. דווקא מצבים של מתה, כאסה, לחץ, כעס, מעוררים בי את האדרנלין, את כוח-החיצה.

הרי המלה "יצירה" נובעת מהשורש יצר. זה יכול להיות מופנה למין, ואז אתה יוצר ילד, אם אין תקלות, או שזה יכול להיות מופנה ליצירה אמיתית.

אבל מעדיפים להתייחס לדברים חיצוניים, אם כי היופי הוא בעיני המתבונן.

טורירכילות? אני לא נבנה על כך. בעבר נהניתי, בעבר זה היה לי חשוב. בעבר היה לי חשוב להיות יפה. אני לא יודע אם היום, כשהשתנית, אני נבונה. עדיין אני נהנה מברבים הנחשבים לילדותיים. אולי אני עדיין ילדותי. מדי בגרות? כובד-ראש, אולי, סלחנות, גמישות, רכות?

האם אני חש בדידות? נכון שאני חי לבד, אבל אני לא יודע. לפעמים אני יוצר ככוונה מצבים לי לבד. אני מנתק ככוונה-תחילה את הטלפון. אבל אני וקוק לכמה אנשים קרובים. הדרך שלי לפתור בעיות, היא לדבר עליהן. העולם הזה 2668